

АРТЮР РЕМБО ПИЯНИЯТ КОРАБ

Превод от френски: Кирил Кадийски, 1994

chitanka.info

*Слизах сам по реки, в своята дрямка блажени —
индианци гребците нападнаха с вой
и на стълбове цветни за живи мишени
ги привързаха голи в пламтящия зной.*

*Безразлично ми беше кой с мен продължава
с едро фландърско жито, с английски памук
и поех, щом се свърши дивашката врява,
все едно накъде — по-далече от тук.*

*Всеки прилив и отлив ме дърпа и блъска,
тая зима бях трескаво глухо дете,
полуострови чакаха с ужас развързка —
по-величествен хаос не помнеха те.*

*Свобода, от стихииите благословена!
По вълните — смъртта, казват, дебнела в тях —
като тапа се мятах без страх десет дена,
заслепен, и окото на фар не видях.*

*В моя трюм се просмука вода, заклокочи —
сок от кисела ябълка в детски зъби —
и разплискани сини вина, и бълвочи
тя изми, и кормилото с трясък изби.*

*Потопих се сред тази безкрайна Поема
на морето, изяло лазура зелен —
в млечен сок и звезди: там към трюма поема
всеки срещнат удавник — щастлив и вглъбен.*

*Там, където на тласъци сводът кърви, но
потъмнява, умре ли горещият ден,
по-стихийна от дарба, по-силна от вино
кипва с бяс любовта — сок отровно червен.*

*Виждах как между облаци огън прескача,
а в зори — сред парцали сребро — синева
като ято подплашени гълъби в здрача.
Би излъгал човек, че е виждал това!*

*Гледах слънцето — в спазми от ужас мистичен,
над водите разляло лилави петна,
многогласни и бурни — хор в театър античен —
се надигаха тежко вълна след вълна.*

*Аз жадувах за нощ, цяла в сняг и зелена,
за целувка по мокрите морски очи,
бликащ сок, а от фосфора — песен стаена,
в утринта синьо-жълто пред мен да звучи.*

*Аз бълнувах как морската дива стихия —
пощръкляла чарда — свойто гърло дере,
без да знам, че в сияйния крак на Мария
си разбива муцуната всяко море.*

*Само в колко Флориди цъфтяха очите
на пантери с човешки загар — сред въртоп
от цветя, колко зуници само: юздите
на морето — зелени табуни в галоп.*

*Гледах, дишат блатата — кошове огромни,
гние в зноя в тръстиките Левиатан,
а прибоят, додето човек се опомни,
прекатурваше всичко, от смерч разлюлян.*

*Глеч, сребристи слънца сред небесна жарава
и лагуни, където на клон оголял
с дървеници гигантска змия се сражава
и се свлича разкъсана в топлата кал.*

*Бих показал с възторг чудеса на децата,
как вълни — златни рибки — запяват край мен,*

как цветя като пяна водата подмята
и политам, от вятър в миг окрилен...

А на зони и полюси жертва — морето
ме люлее със стона на всяка вълна,
щом с цветята си с жълти смукала ме спре то...
Коленичех тогава — по-слаб от жена.

Цял нацвъккан от птици свадливи и дръзки —
русооки глупаци, поели на път, —
аз разтварях обятия, задъхал се в пръски,
и удавници влизаха нощем да спят.

Но аз, кораб възлязъл по водните стълби
сред звездите, разбъркани от ураган —
ни Ханзейския флот, ни монитор могъл би
да спаси моя скелет, от пяна пиян —

аз — лилава мъгла върху мен още свети —
като зид свода огнен пробивал със стон,
в трюма взел конфитюр за добрите поети
от лазурни сополи и слънчев планктон.

луд, от морските кончета хукнал да бяга,
аз, дъска от луната в петна стеарин
(денем юли събаряше свода с тояга
и се счеждаше в дупките ултрамарин),

аз, разтърсван за миг, щом в морето унило
Маелстрьом се замята, от страсти обзет,
аз, предтечата вечен на синьо мъртвило,
зажаднях за Европа с прогнил парапет.

Всички острови, звездни архипелази
са за скитника, който върви ден и нощ —
и нима ти ще спиш в ясна нощ като тази,
в мрака с рой златни птици, о, бъдеща Моц!

*Стига плачове! Всяка луна е ужасна,
всяко слънце — горчиво, додето умре.
Любовта в сладки спазми защо ли ме тласна...
Разтвори се, мой трюм! Погълни ме море!*

*Европейска вода — черна локва това е,
край която, приклекло в здрача студен
с книжно корабче бедно дете си играе
и изпраца с тъга отлетелия ден.*

*Аз не мога, море, люшкан в твойта умора
пак спокоен да гледам — недей ме мъчи! —
ни търговските флагове, горди в простора,
ни понтоните, впили в мен страшни очи.*

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски:
Кирил Кадийски. Издателство „Нов Златорог“, София, 1994.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.